

איך הטביעה בי את חותמה

כמו קפה חלש שנמזג בלי קול אל ספל חרסינה לבן, על גבול האפרורי, ומצלח להשאיר בו כתם של קפה חזק, כלומר כהה ותחום מכפי שהיה באמת. בשורות שכתבה, שראיתי בהן את עצמי: "שוכבות שם, ביני לביני, התרפקות, חרדה מנמסת"; "איני הרה את דבורה. איני הרה את השברים. אני הרת אסון טרי". לראות את עצמי בעיניה כמו שאני, ולא כמו שגופי. להאמין, כמו אחרים, שהדברים שלה כתובים עלי. כי הייתי שם ככה, מולה, בפנים שטופים מכל הבערות. והיינו גלויות וברורות. אבל בראיה שלה, ידעתי, לא תגיע אלי אהבה. באמונה שמישהו יקרא את כל זה בלי להטבע. ויקרא את פני. ויקרא את שיריה. ויאמר: אבל זה אתה שם, אתה באמת. ואולי יראה בזה משמעות. ולמה דחוף לי לומר כבר עכשו שאין לזה שום משמעות. או לדמן שמישהו ירצה להתעכב. על מה נשאר לי להגן. על ימים שכמעט התקלפתי מולה, מול עצמי. ומה אני עושה עכשו. היא התחלפה, אני התחלפתי. כל אחד נשא לאן שנשא. מה אני עושה. עם מה איני משלים שנעשה.